

Arrest

nr. 295 199 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 maart 2016 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 19 januari 2017 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

- 1.4. Op 21 februari 2017 neemt het CGVS een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.
- 1.5. Op 16 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.
- 1.6. Op 16 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.7. Op 2 maart 2018 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.8. Bij arrest nr. 202 255 van 12 april 2018 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.
- 1.9. Op 25 juni 2018 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.10. Op 7 januari 2019 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.11. Op 3 oktober 2019 neemt het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek.
- 1.12. Op 22 juni 2020 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.13. Op 29 september 2020 neemt het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).
- 1.14. Op 23 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.15. Op 21 december 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.16. Op 9 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*quater*).
- 1.17. Op 2 juli 2021 dient de verzoekende partij een zesde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.18. Op 26 juli 2021 neemt het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.19. Bij arrest nr. 270 474 van 25 maart 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.18.
- 1.20. Op 21 oktober 2022 dient de verzoekende partij een zevende verzoek om internationale bescherming in.
- 1.21. Met een schrijven van 4 oktober 2022 van haar advocaat dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet als echtgenoot van mevrouw F.M.A.
- 1.22. Op 7 december 2022 levert de stad Oostende aan de verzoekende partij een bijlage 15*bis* af.
- 1.23. Bij arrest nr. 283 198 van 16 januari 2023 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.14.
- 1.24. Op 31 maart 2023 neemt het CGVS een beslissing tot verklaarde het CGVS het zevende verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk.

1.25. Op 5 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te helen,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacuis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschik over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/03/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort zonder een geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarig kind. Het mindering kind van betrokkene heeft verblijfsrecht in België en maakt bijgevolg niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om in België te blijven.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn partner en hun minderjarig kind. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging die negatief afgesloten werd wegens gebrek aan geldige documenten. Het staat voor betrokkene vrij om opnieuw een aanvraag gezinshereniging te doen met vereiste bewijzen van documenten. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Daarnaast verklaarde betrokkene dat zijn ouders, broers en zussen legaal in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde stress te hebben door de procedure. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, §1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. inderdaad, aangezien betrokkene al op 19/08/2015, 19/01/2017, 02/03/2018, 07/01/2019, 22/06/2020, 21/10/2022 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.26. Op 8 mei 2023 meldt een medewerker van de stad Oostende dat ten onrechte een bijlage 15bis werd afgeleverd aan de verzoekende partij, waarbij zij de bijlage 15bis van 7 december 2022 voegt en instructies vraagt.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1°; 57/6, §3, eerste lid, 5° en 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Doordat verweerder besliste dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten omdat hij in het bezit is van een geldig paspoort zonder geldig visum, onder verwijzing naar een beslissing op grond van art. 57/6, §3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en een aanvraag gezinshereniging die negatief zou zijn afgesloten bij gebreke aan alle documenten.

Terwijl:

- de weigeringsbeslissing ten gronde genomen werd op grond van art. 57/6/2, §1 Vreemdelingenwet;*
- er nog een tweede aanvraag gezinshereniging lopende is.*

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Aan verzoekende partij werd begin april 2023 een verklaring van niet-ontvankelijkheid betekend van een volgend verzoek tot internationale bescherming. Deze beslissing is gesteund op art. 57/6/2, §1 Vreemdelingenwet.

In navolging daarvan werd bij beslissing van verwerende partij d.d. 05.05.2023 aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Deze laatste beslissing verwijst naar art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet en naar een eerdere weigeringsbeslissing op grond van art. 57/6, §3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Verder merkt verzoekende partij op dat in de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van 29.09.2020 op p. 4 (stuk 2) uitdrukkelijk verwezen wordt naar een weigering op grond van art. 57/6/2, §1 Vreemdelingenwet en niet op grond van art. 57/6, §3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Art. 57/6, §3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet geeft verwerende partij aldus onvoldoende grondslag om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Er werd aldus ten onrechte toepassing gemaakt van art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bovendien stelt art. 74/13 Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verwerende partij doet dat echter niet:

- verzoeker heeft één dochter, samen met mevr. F.M.A. (...), zijnde N.M.O. (...), geboren te Leuven op 11.07.2018. Het hoger belang van het kind ook het recht van het kind omvat op contact met haar vader. Bij een terugsturen naar Somalië zou N. (...) de facto haar vader verliezen, zonder een mogelijkheid om hem op korte of middellange termijn terug te zien. Contact via WhatsApp is uiteraard niet te vergelijken met een fysiek bij elkaar zijn en het vormen van één gezinseenheid.

- het is correct dat de eerste aanvraag gezinshereniging werd afgewezen wegens ontbreken van afdoende stukken. Echter: verzoeker heeft daarop een nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend; deze aanvraag is nog steeds lopende. Verzoeker heeft in elk geval nog geen weigeringsbeslissing terzake ontvangen.

De combinatie van bovenstaande gegevens wijst op een schending van het gezinsleven van verzoeker, bij het nemen van de bestreden beslissing."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd genomen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met

verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

3.1.3. De verzoekende partij wijst op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de inhoud ervan en stelt dat de verwerende partij echter geen rekening houdt met het feit dat zij een dochter heeft samen met haar partner, dat het hoger belang van het kind ook het recht van het kind omvat op contact met de vader, dat bij het terugsturen naar Somalië het kind *de facto* haar vader zal verliezen, zonder mogelijkheid om hem op korte of middellange termijn terug te zien, dat contact via WhatsApp niet te vergelijken is met een fysiek bij elkaar zijn en het vormen van een gezinseenheid, dat het correct is dat de eerste aanvraag gezinshereniging werd afgewezen wegens het ontbreken van afdoende stukken, dat zij echter daarop een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dat deze aanvraag nog lopende is en zij in elk geval nog geen weigeringsbeslissing heeft ontvangen.

3.1.4. In de bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij gemotiveerd:

“Betrokkene verblijft in België met zijn partner en hun minderjarig kind. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging die negatief afgesloten werd wegens gebrek aan geldige documenten. Het staat voor betrokkene vrij om opnieuw een aanvraag gezinshereniging te doen met vereiste bewijzen van documenten. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Daarnaast verklaarde betrokkene dat zijn ouders, broers en zussen legaal in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”

3.1.5. De verwerende partij heeft aldus rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. De vraag stelt zich evenwel of zij dit op een afdoende wijze heeft gedaan.

Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, is geen rekening gehouden met het feit dat zij een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en dat deze aanvraag nog lopende is.

Omtrent die aanvraag wordt met geen woord gerept, nochtans is dit een pertinent gegeven in het kader van het gezinsleven van de verzoekende partij. Het betreft immers een aanvraag op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in haar hoedanigheid van echtgenoot van een onderdaan van een derde land die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk van onbepaalde duur.

Artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 7 december 2022 een aanvraag voor een toelating tot verblijf in toepassing van voormelde bepaling heeft ingediend als echtgenoot van F.M.A. bij de gemeente Oostende, minstens dat op deze datum de bijlage 15bis werd opgesteld. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij een schrijven, gedateerd op 4 oktober 2022, richtte aan de stad Oostende met de mededeling dat zij een aanvraag gezinshereniging met haar echtgenote, mevrouw F.M.A., wenst in te dienen, waarbij zij wijst op buitengewone omstandigheden en meent dat deze een aanvraag in België rechtvaardigen. Aldus blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingesteld met haar echtgenote F.M.A. op grond van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet alsook dat zij buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom het voor haar niet mogelijk is de aanvraag in te dienen in het herkomstland.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een medewerker van de stad Oostende de aanvraag op 7 december 2022 heeft overgemaakt aan de verwerende partij.

3.1.6. Nu de gemachtigde in zijn motieven aangaande het gezinsleven geen rekening heeft gehouden met de hangende aanvraag gezinshereniging, is de verwijderingsbeslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

3.1.7. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verwerende partij betoogt dat er geen sprake is van een hangende aanvraag voor een toelating tot verblijf overeenkomstig de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, dewelke op 7 december 2022 ontvankelijk zou zijn verklaard, dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij weliswaar een nieuwe aanvraag aan de stad Oostende heeft overgemaakt, waarna eventueel ten onrechte een bijlage 15bis werd afgeleverd op 7 december 2022, dat terecht in dit kader werd opgemerkt door de gemachtigde dat uitsluitend de minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 26/1, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) kon besluiten tot de ontvankelijkheid van de aanvraag, hetgeen *in casu* niet gebeurd is, dat de stad Oostende dan ook terecht verzocht werd de afgeleverde bijlage 15bis te supprimeren, nu dit louter een *instrumentum* is dat niet onderbouwd is door enig *negotium*, dat de verzoekende partij er bijgevolg evenmin rechten kan uit putten.

De verwerende partij gaat er met haar betoog volledig aan voorbij dat zelfs indien zou blijken dat er geen beslissing tot ontvankelijkheid van de aanvraag geschiedde door de verwerende partij en de stad Oostende ten onrechte een bijlage 15bis afleverde en deze dient gesupprimeerd te worden, er wel nog degelijk sprake is van een hangende aanvraag. De verwerende partij ontkent immers niet dat een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Het loutere feit dat ten onrechte door de gemeente een bijlage 15bis werd afgeleverd waaruit dient te blijken dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, doet daaraan geen afbreuk. Immers zelfs indien de verwerende partij kan gevolgd worden dat de bijlage 15bis

slechts een *instrumentum* is dat niet onderbouwd wordt door een *negotium* en de verzoekende partij er dan ook geen rechten kan uit putten, blijft er aldus wel een hangende aanvraag zonder enige beslissing over de ontvankelijkheid ervan of desgevallend de gegrondheid ervan.

Immers bepaalt artikel 26/1, §2 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar de verwerende partij verwijst in haar verweernota, wat volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, informeert de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling dat zijn aanvraag ontvankelijk is, geeft hem een ontvangstbewijs van de aanvraag conform het model in de bijlage 15bis af, schrijft hem in in het vreemdelingenregister en geeft hem een attest van immatriculatie (model A) af, conform het model in de bijlage 4. Dit attest van immatriculatie vervalt zes maanden na de afgifte van het genoemd ontvangstbewijs. Indien de aanvraag echter wordt ingediend door een familielid bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° van de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en voormalig houder is van een Europese blauwe kaart, vervalt het attest van immatriculatie vier maanden na de afgifte van het ontvangstbewijs van de aanvraag.

Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 15quater. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, geeft de Minister of zijn gemachtigde, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem af.”

Met andere woorden, in de hypothese dat de stad Oostende verkeerdelijk een bijlage 15bis afleverde daar de verwerende partij de aanvraag niet ontvankelijk verklaarde, kan enkel blijken dat de aanvraag nog steeds hangende is en geen beslissing over de ontvankelijkheid werd genomen, nu uit de stukken van het administratief dossier ook niet blijkt – en de verwerende partij overigens ook niet aangeeft – dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen tot onontvankelijkheid van de aanvraag welke door middel van een bijlage 15quater door de stad Oostende werd betekend aan de verzoekende partij.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen is er aldus wel degelijk sprake van een hangende aanvraag voor een toelating tot verblijf overeenkomstig de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, met name de aanvraag tot gezinshereniging van 4 oktober 2022 met haar echtgenote F.M.A. op grond van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij de verzoekende partij buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom het voor haar niet mogelijk is de aanvraag in te dienen in het herkomstland.

3.1.8. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel en van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER